

bam
bú

La petita coral de la senyoreta Collignon

Lluís Prats

Editorial Bambú és un segell
d'Editorial Casals, SA

© 2012, Lluís Prats
© 2012, Editorial Casals, SA
Tel.: 902 107 007
www.editorialbambu.com
www.bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Miquel Puig
Il·lustració de la coberta: Jordi Vila i Delclòs

Primera edició: setembre de 2012
ISBN: 978-84-8343-203-7
Dipòsit legal: B-12968-2012
Printed in Spain
Imprès a Anzos, S. L.
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

1. La mestra

Mademoiselle Collignon era francesa i era mestra. *Mademoiselle* en francès vol dir “senyoreta”. Així doncs la senyoreta Collignon era mestra de francès perquè el parlava, i de música perquè de jove havia tocat el piano. Treballava en un col·legi de la zona alta de Barcelona des de feia una pila d’anys, tants que ningú no recordava quan havia començat.

No era ni alta ni baixa, ni grossa ni prima, ni lletja ni guapa. Era molt normal i tot en la seva vida era així: ben normal. En la vida de la senyoreta Collignon no destacava gairebé res. Si em preguntessin, diria que només el seu pentinat i els seus cabells, que havien estat del color del coure, li donaven una mica de personalitat, però res més. Quan comença aquesta història, el color de coure que lluïa era de perruqueria, ja que la senyoreta Collignon tenia seixanta-dos anys i feia molt de temps que els cabells li havien perdut la lluïssor de la joventut.

Vestia de manera senzilla i sense estridències. Habitualment ho feia amb faldilla blava o grisa, tot i que a vegades havia aparegut a l'escola amb pantalons, però molt rarament. Des de feia més de trenta anys, acostumava a portar jerseis molt gruixuts a l'hivern i, encara que ara ja hi havia calefacció a les aules, ella continuava amb el seu costum d'abrigar-se molt bé recordant el fred que havia passat trenta anys abans al col·legi de la Bonanova, quan s'estrenava en l'ofici de mestra.

La senyoreta Collignon havia arribat a Barcelona gairebé quaranta anys enrere i durant un bon grapat d'anys havia fet classe de francès i de música. En la seva joventut havia estat pianista. Algunes de les seves companyes deien que, de joveneta, havia arribat a tocar jazz en un conegut cafè de París per on es deixaven caure totes les estrelles de Hollywood, però ningú no ho sabia del cert. De fet, de la seva vida personal, només els qui més la coneixien sabien que havia arribat a Barcelona seguint l'amor de la seva vida i que quan aquest la va abandonar, ella va deixar de tocar el piano i de fer petits concerts.

Des d'aquell moment trencador, la senyoreta Collignon s'havia dedicat a la docència. Si algú li preguntava per aquelles xafarderies, ella deia que allò eren coses del passat i no en volia ni sentir parlar. Però cal saber que la senyoreta Collignon no es va casar mai. Sovint deia que els seus fills eren els alumnes i que ja feia prou amb això, ja que l'havien tingut sempre ocupadíssima.

Vivia al barri de Gràcia, a tocar del carrer Torrent de l'Olla, entre una verduleria i una llibreria de vell que obria alguns dies, si el propietari recordava on havia desat la clau

del pany. La senyoreta Collignon tenia una vida discreta, però gens avorrida. Des que es llevava fins que se n'anava a dormir, no parava. Cada matí, anava a l'escola fent una llarga passejada que la portava fins a la plaça Lesseps, després enfilava Mitre i pujava per Balmes i, trencant ara per uns carrers ara per uns altres, arribava a la feina. La seva vida consistia en això: fer classes, corregir exercicis, fer les feines de casa, escoltar música quan tenia temps i prendre el sol si en feia, en el seu petit balconet, farcit de geranis, que donava a la banda de mar.

Anar al Liceu, quan se'l podia pagar, era per a ella un dia de festa major. Llavors treia de l'armari l'abric de pells si era hivern o el vestit jaqueta de color cru si era estiu. Agafava el metro i baixava just davant el teatre per gaudir d'una tarda on la música i els intèrprets la portaven ben lluny de la seva monotonia diària. Durant dues hores, escoltant una òpera o un concert, la senyoreta Collignon era la dona més feliç del món.

Val a dir, però, perquè ningú no s'enganyi, que la seva existència no era ni alegre ni trista. Era com era perquè ella havia acceptat quedar-se a Barcelona per si un dia –i d'això feia més de trenta anys– el seu amor de joventut, el que l'havia deixat, tornava a buscar-la.

–Si tornés a França –deia sovint al seu germà quan li preguntava per què no retornava a Orleans– no em trobaria. Aquí li serà més fàcil.

Per això, des de feia més de trenta anys, vivia al barri on havia intimat amb el seu amor secret. El noi alt i espigat amb qui havia coincidit a París, aquell que l'havia convençuda perquè anés a Barcelona i que un dia, poc després

d'anar-hi a viure, li havia dit que ja no se l'estimava, que era millor que ho deixessin córrer. El noi es deia Ricard Reguant i més de trenta anys després s'havia convertit en un famós concertista de piano que feia cada any diverses voltes al món.

Potser per aquesta raó, quan la senyoreta Collignon llegia que en Ricard Reguant –o Mr. Richard Reguant, com l'anomenaven molts mitjans de comunicació estrangers, malgrat que era fill del barri de Sant Martí– havia fet això o allò, que havia triomfat al teatre la Scala de Milà o al Metropolitan de Nova York, la Georgette Collignon, que era el nom de la senyoreta Collignon, tenia dies melancòlics i li semblava que la vida era del tot injusta.

Ella sabia que aleshores havia arribat el moment de canviar els concerts de Mozart o les simfonies de Beethoven per altres grups més animosos com els Beatles o els Bee Gees de la seva joventut. Però si feia un dia clar i assolellat, Bach, Brahms o Mahler eren la seva companyia preferida. L'única excepció a la música pop que es permetia era una rara afecció a colleccionar totes les gravacions d'un cantautor català molt reconegut: Lluís Llach. El jove l'havia fascinada des del dia del seu primer concert a Terrassa feia ja un grapat d'anys, i el *Viatge a Ítaca* era un dels seus discos preferits.

Com he dit, la senyoreta Collignon tenia seixanta-dos anys i n'hi quedaven només tres per jubilar-se. «Tota una vida dedicada a la docència», pensava ella sovint. S'havia incorporat com a mestra a finals dels anys seixanta i en gairebé quaranta anys de vida professional les coses havien canviat moltíssim a les escoles.

Per començar, al col·legi de la zona alta de Barcelona on treballava, es va canviar l'uniforme escolar de faldilleta gris i jersei blau marí per roba de carrer. Després, el col·legi, que havia estat durant més d'un segle exclusiu per a nenes, passà a ser mixt i van començar a arribar els nens menuts de les famílies de Sant Gervasi i de la Bonanova. Sovint acompanyats pels seus pares en cotxes de luxe i les seves mares endiumenjades i enjoiades. Quan eren petitons tot era bonic, feien gràcia, corrien, jugaven al pati i feien tota mena de coses gracioses. Però vet aquí que els nens, com les nenes, també tenen el costum de créixer, i això, que no agrada massa a les àvies ni a les mestres, és exactament el que va passar a l'escola de la Bonanova. Els nens van créixer i la senyoreta Collignon, de la nit al dia, es va trobar que havia passat d'ensenyar cant i música al grup de nens de sisè a fer de domadora de lleons de circ.

Això va passar en el moment en què els dolços nens del parvulari van anar pujant any rere any, esglaó a esglaó, i es van convertir en petites feres que necessitaven barallar-se, tirar-se pedres o cridar contínuament.

Però les coses havien canviat també des d'un altre punt de vista. Des de feia deu anys s'havia produït un fenomen terrible i esfereïdor, que posava els pèls de punta a molts mestres. La cosa havia començat en petites dosis, com una aixeta que comença a vessar gota rere gota, però aviat va agafar proporcions d'inundació. Com si es tractés de bolets verinosos, van començar a aparèixer nens o nenes que discutien amb els professors, o els feien la guitza i es portaven malament a classe.

Fins i tot hi havia hagut el cas d'un nen que s'havia atrevit a insultar una mestra! El cas més gruixut de tots i el que més maldecaps havia dut a la direcció de l'escola havia estat el de les amenaces d'un pare, un reconegut empresari immobiliari de la ciutat. I tot perquè la seva filleta, la Petúnia Sugranyes, havia tret un «necessita millorar» en anglès. L'home havia posat el crit al cel i havia organitzat un bon pollastre a la directora de l'escola quan es va anar a queixar formalment. Es veu que l'home s'havia gastat molts diners llogant una mestra particular de Liverpool. L'havia contractada perquè ensenyés a la seva Petúnia la correcta pronunciació anglosaxona i la nena deia que es mereixia un excel·lent. Tot plegat, pensava la senyoreta Collignon, un disbarat: el pare, la nena i la professora de Liverpool.

Però bé, no ens allarguem amb problemàtiques socials i centrem-nos en la història que cal explicar. Ara que ja coneixem la nostra protagonista, és el moment de conèixer els curiosos fets que van colpejar la comunitat educativa del col·legi de la Bonanova on la senyoreta Collignon havia ensenyat durant els darrers trenta-cinc anys de la seva vida; això és, des que en tenia vint-i-set.

Tot va començar de la manera menys previsible, com acostumen a succeir aquests esdeveniments, el dia menys pensat i en el moment menys adequat. Era una tarda pels volts de quarts de tres. A la sala de professors hi havia un grapat de persones, de professionals en majúscules, de mestres en definitiva, arraulits al voltant d'un termos de cafè. Era l'hora de dinar i del menjador veí arribaven els xiscles dels alumnes. També arribava algun crit més seriós i rove-

llat dels monitors del menjador, quan alguna criatura tirava una croqueta a la taula veïna o l'amagava dins la gerra d'aigua perquè no li agradava.

Els mestres havien dinat i tenien una estoneta de calma abans de tornar a les classes de la tarda i ensumar altre cop l'olor de puntes de llapis, goma i mandarina o d'altres olors menys agradables com les que fan els nens quan tornen del pati després d'haver jugat una bona estona.

Els problemes de comportament era el que més preocupava als mestres d'aquell col·legi i sovint, havent dinat, es posaven al corrent de les xafardereries de l'escola o de les que arribaven d'altres escoles veïnes.

–Les coses han canviat moltíssim –deia la Pilar Manlleu, la professora de castellà.

–I tant que han canviat –va fer la veterana Mercè Pijoan tot remenant el cafè amb la cullereta.

–Fixa't que l'altre dia la menuda dels Serra em va preguntar, la molt descarada, quan tindria els exàmens corregits.

–N'hi ha per llogar-hi cadires –va fer un mestre que acabava de despertar-se després d'una breu becaina.

–I això no és res –va dir la Mercè fent-se la interessant mentre xarrupava el cafè–, si sabéssiu el que m'han explicat d'una barriada de Badalona... És esgarrafós!

Tots van parar l'orella amb atenció per saber què era allò tan i tan gruixut que havia passat en una altra escola.

–Doncs –va dir la confident abaixant el volum de la veu–, sembla que la setmana passada, un alumne de secundària va clavar una coça a la mestra de dibuix perquè no estava d'acord amb la nota que li havia posat i a més li va dir que era una mala...

bam
bú

+11

GRANS
LECTORS

La senyoreta Collignon ensenya francès i música en una escola de la zona alta de Barcelona. Sobtadament, l'administració l'obliga a abandonar l'escola i la traslladen a un centre del Raval, amb alumnes de nacionalitats i cultures molt diferents. La seva vida en aquest barri popular farà un gir i se li presentarà un nou repte, la senyoreta Collignon implicarà el seus alumnes en un projecte molt ambiciós: la Coral de l'Arc de Sant Martí.

REALISTA+ SENTIMENTS+ AMISTAT

